

COPES

«Necdum illis labra admovi, sed cóndita servo!»

(Virgili.—Egloga III)

COPA ANACREÓNTICA

La copa sobrixenta, la testa coronada,
damunt un jas de lòtus Anacreó somriu;
les roses li dominan ab un esclat més viu
sa nívea cabellera d'essències perfumada.

El vell axeca trémul la copa tornejada
hont un relleu de pàmpols cobreix l'Amor furtiu;
a cada glop que apura la gorja assedegada,
apar sota les fulles l'Amor més expressiu;

y sent el vell poeta la flama que l'inspira,
encara vacilanta sa mà polsa la lira,
encara mels fluheixen del llavi creadó';

al grat del ayre fugen les tristes anyorances,
desplega ses corones el ritme de les danses
y jau dins l'ampla copa dormida la rahó.

COPA D'ARCADIA

A l'ombra generosa d'arcàdich alsinar
sonavan del obóe modulacions divines;

tant suau esdevenia l'idflich modular,
que'n queya extassada l'aglà de les alsines.

Surgían entre fulles blancors alabastrines,
Apól-lon s'axecava damunt el vell altar!
tots els pastors alhora rompien a cantar,
totes les fonts brollavan en aygues cristallines.

De fresca llet vessavan les copes espumantes
tallades en la fusta del arbre gegantí;
damunt l'altar d'Apól-lon y a ses divines plantes

les virginals espumes baxavan a morí';
y'l deu regraciava les fresques oblaciós
ab un bon any de fruytes y d'anyellets bessóns.